

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 317/09-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. októbra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti A. S., a. s., S., zastúpenej advokátom JUDr. T. Š., K., vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky *sp. zn. I Obdo V 36/2008 z 26. februára 2009* a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti A. S., a. s., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. júla 2009 doručená sťažnosť spoločnosti A. S., a. s. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) *sp. zn. I Obdo V 36/2008 z 26. februára 2009*.

2. Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uviedla, že podala «... v priebehu konania návrh na vydanie predbežného opatrenia. Stalo sa tak 19. apríla 2001.

... Okresný súd v Rimavskej Sobote predbežné opatrenie nariadil 20. apríla 2001.

... krajský súd uznesením... dňa 30. 8. 2001 rozhodnutie zrušil a zastavil konanie...

Na naše dovolanie Najvyšší súd uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil.

Konanie malo sp. zn. 4 Obdo 2/02, rozhodnutie z 20. novembra 2003!

Krajský súd 16. decembra 2004... vrátil vec po zrušení okresnému súdu.

Okresný súd... dňa 3. októbra 2006 (!) návrh zamietol. Dôvodom bolo skončenie veci v jej merite...

Sťažovateľ podal odvolanie...

1/ prechodne platné ustanovenie § 211/2 O. s. p. ukladalo v čase úkonu sledovanie plnenia poplatkových povinností (v našom prípade poplatku za odvolanie) odvolaciemu súdu. Tento zaslal príslušnú výzvu,

2/ zákon o súdnych poplatkoch č. 71/1992 Zb. v znení zmien obsah § 10-následky nezaplatenia poplatku - nemenil. Platný bol teda aj jeho odsek 3). „Príslušným súdom“ bol takto aj súd odvolací, pretože v otázke poplatkovej bol de facto i de iure prvostupňovým. Odňatie možnosti danej týmto ustanovením (využiť odvolaciu lehotu na dodatočné zaplatenie) je zjavne diskriminačné a v rozpore s čl. 13 Dohovoru,

3/ krajský súd nemal žiadne právo zastavovať konanie pre nesplnenú výzvu, pretože ju doručoval v rozpore s § 48 O. s. p. Bol povinný vedieť, že doručovanie podľa § 49/1 O. s. p. je neaktuálne.

Sťažovateľ podal proti zastavujúcemu uzneseniu... odvolanie v opodstatnenom presvedčení, že v poplatkovej veci nejde o dovolacie konanie. Trval na takomto označení, avšak v dôvodoch uviedol dovolací dôvod podľa § 237 písm. f) O. s. p, i keď iba slovne. Podľa § 41 ods. 2/ O. s. p. sa každý úkon posudzuje podľa jeho obsahu, aj keď je úkon nesprávne označený... Konanie či postup v rozpore s ním je porušením práva na riadny proces podľa čl. 46 ods. 1/ Ústavy SR a čl. 6 ods. 1/ Dohovoru. Rovnako je s nimi v rozpore aj chyba v doručovaní, uvedená vyššie.

Najvyšší súd uznesením z 13. septembra 200... „odvolanie“ odmietol...

Dovolanie proti tomuto uzneseniu... Najvyšší súd uznesením z 26. februára 2009... odmietol.

V odôvodnení sa predovšetkým celkom vyhol hodnoteniu omylov pri doručovaní výzvy. Výrok odôvodnil neudržateľným, arbitrárnym spôsobom. Rozhodnutie o zastavení konania považoval sa rozhodnutie odvolacieho súdu, i keď výzvu dával tento súd. I ďalšie časti odôvodnenia sú v rozpore so zásadou, uvedenou v čl. 152 ods. 4/ Ústavy SR a už a najmä spomínanému čl. 13 Dohovoru ...»

3. Ďalej sťažovateľka uviedla, že navrhuje „aby nám súd... priznal finančné zadosťučinenie 10.000,- EUR. Sumu považujeme za primeranú zásadám spravodlivosti, pričom treba vziať do úvahy takmer úmyselne poškodzujúci postup súdov. Osem rokov rozhodovania o predbežnom opatrení je ťažko ospravedlniteľné. Za ďalšiu časť finančného zadosťučinenia považujeme náhradu nevyhľaditeľnej istiny v rozsahu...“.

4. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že „1/ Najvyšší súd... v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obdo V 36/2008 porušil základné právo sťažovateľa, chránené čl. 46 ods. 1/ Ústavy SR a čl. 6 ods. 1/ a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2/ Zrušuje uznesenie sp. zn. 1 Obdo V 36/2008 z 26. februára 2009 a vracia vec Najvyššiemu súdu na nové konanie.

3/ Priznáva sťažovateľovi finančné zadosťučinenie vo výške 197.829,8 EUR,

4/ Priznáva sťažovateľovi právo na náhradu trov konania.“.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

5. Predmetom ústavného prieskumu bolo posúdiť sťažovateľkou namietané porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru postupom a uznesením najvyššieho súdu *sp. zn. 1 Obdo V 36/2008 z 26. februára 2009. Jadrom sťažovateľkou namietaných skutočností bolo (bod 2), že sťažovateľka nemohla využiť odvolaciu lehotu na dodatočné zaplatenie súdneho poplatku, čo je „zjavne diskriminačné a v rozpore s čl. 13 Dohovoru“ (i), že Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) nemal žiadne právo zastavovať konanie pre nesplnenú výzvu, „pretože ju doručoval v rozpore s § 48 O. s. p.“ (ii), a že sťažovateľka podala proti zastavujúcemu uzneseniu síce odvolanie, avšak v dôvodoch uviedla dovolací dôvod podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), i keď iba slovné. „Podľa § 41 ods. 2/ O. s. p. sa každý úkon posudzuje podľa jeho obsahu, aj keď je úkon nesprávne označený...“ (iii).*

6. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označila sťažovateľka, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 74/07).

O zjavnej neopodstatnenosti možno hovoriť aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto

možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05, IV. ÚS 288/05).

7. Najvyšší súd v namietanom uznesení z 26. februára 2009, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľky, najskôr uviedol rozsah dovolacích dôvodov:

«... V dovolaní uviedol, že odvolací súd posúdil jeho odvolanie ako podané v rozpore s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ... Okrem porušenia... mu... nesprávnou interpretáciou príslušných ustanovení O. s. p., krajský súd a predovšetkým najvyšší súd odňal možnosť konať pred súdom. Vo fáze konania pred krajským súdom to bol postup v rozpore s § 28 ods. 3 O. s. p. o odvolaní plnomocenstva, § 48 ods. 1 O. s. p. o doručovaní právnickým osobám, § 10 ods. 2 písm. a/ a ods. 3 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení zmien a vo vzťahu k tomuto zákonu s § 211 ods. 2 O. s. p. a § 206 ods. 1 O. s. p. o nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia a tým o trvaní začatého konania... Ak výzvu na zaplatenie súdneho poplatku za odvolanie posielala krajský súd, je „príslušným súdom“ v zmysle § 10 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch. Toto ustanovenie robí zreteľný rozdiel medzi súdom príslušným a súdom prvostupňovým, ako to vyplýva z jeho druhej vety. Logicky z toho vyplýva, že právo na odvolaciu lehotu má vyzvaný účastník bez ohľadu na to, ktorým (akým) súdom je vyzvaný. Inak by išlo o neodôvodnenú diskrimináciu takéhoto účastníka... V konaní... bola ignorovaná lehota na konvalidáciu poplatkovej chyby. V konaní pred Najvyšším súdom sp. zn. 1 Obo 118/2007 to bol okrem odmietnutia nápravy uvedených protizákonných krokov krajského súdu postup v rozpore § 5 ods. 1 O. s. p. o poučovacej povinnosti všetkých stupňov s výnimkou podľa prípadov podľa ods. 2 a § 41 ods. 2 O. s. p. o posudzovaní úkonu podľa jeho obsahu a nie označenia, ktorý nepripúšťa žiadnu výnimku... Aj to iba pre prípad, že napriek označeniu pôjde o dovolanie, pretože obsah podania (najmä jeho posledná veta v predposlednom odseku) je takto vyhodnotiteľné. Namiesto toho najvyšší súd urobil zodpovedným za jeho neúspech navrhovateľa. Navrhovateľ je vzhľadom na uvedené toho názoru, že vytknuté vady predstavujú odňatie možnosti konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O. s. p.»

8. Následne uviedol svoju právnu argumentáciu :

„Najvyšší súd... skúmal..., či opravný prostriedok smeruje proti takému rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním...

Uznesenie o odmietnutí odvolania, ktoré žalobca napadá dovolaním, nie je v § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. uvedené. Proti každému rozhodnutiu súdu je však prípustné dovolanie z dôvodov vymenovaných v ustanovení § 237 písm. a/ až g/ O. s. p. Okrem iných prípustnosť dovolania zakladá aj postup súdu, ktorým bola účastníkovi konania odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/). Odňatím možnosti konať sa v zmysle tohto ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. O postup, odnímajúci účastníkovi možnosť konať pred súdom, ide tiež vtedy, ak odvolací súd odmietne odvolanie podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p., hoci podmienky pre tento postup neboli splnené.

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu Najvyššieho súdu..., ktorým odmietol odvolanie navrhovateľa ako neprípustné. Dovolací súd sa stotožňuje s názorom odvolacieho senátu, že odvolanie proti uzneseniu Krajského súdu... z 13. septembra 2007 č. k. 43 Cob 427/06-220 nie je prípustné.

V čase rozhodovania odvolacieho súdu bolo následkom nezaplatenia súdneho poplatku zastavenie odvolacieho konania (§ 10 ods. 1 poplatkového zákona v znení účinnom do 30. júna 2007). Je všeobecnou zásadou nášho občianskeho procesu, že odvolanie má devolutívny účinok. Ak tento účinok odvolanie nemá mať, je to ako výnimka v zákone výslovne uvedené (napr. § 43 ods. 2, § 174 ods. 2, § 210a). Po podaní odvolania proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa, ak nie je stanovená výnimka, má rozhodovať odvolací súd. Do jeho kompetencie patria všetky druhy rozhodnutia o odvolaní tak, ako sú postupne vymenované v § 218 a nasl. O. s. p. , a v spojení s § 211 O. s. p. aj zastavenie odvolacieho konania. Keďže Občiansky súdny poriadok osobitne neupravuje zastavenie odvolacieho konania pre nezaplatenie poplatku za odvolanie, nestanovuje výnimku z funkčnej príslušnosti. V takom prípade by musel výnimku z funkčnej príslušnosti stanoviť zákon o súdnych poplatkoch. Ten však vo vzťahu k odvolaciemu konaniu výnimku neobsahoval (stanovoval ju a stále ju stanovuje v § 12 ods. 2 len pre dovolacie konanie). Ak zákon o súdnych poplatkoch nedáva žiadnu dispozíciu, kto má o odvolaní rozhodovať, platí všeobecná úprava podľa O. s. p., podľa ktorej o odvolaní rozhoduje odvolací súd. Ak

odvolací súd, ktorým je priamo nadriadený súd súdu, ktorého rozhodnutie bolo odvolaním napadnuté, zastavil konanie pre nezaplatenie súdneho poplatku za odvolanie, je to rozhodnutie odvolacieho súdu.

Uvedený procesný postup nebol v rozpore s dvojinštančnosťou konania. Zastavenie odvolacieho konania nie je rozhodnutím o novom predmete konania, ale rozhodnutím o odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa, teda je výsledkom rozhodnutia v druhej inštancii. V tejto súvislosti sa žiada poznamenať, že zastaveniu odvolacieho konania nebránilo ustanovenie § 10 ods. 2 písm. a/ zákona o súdnych poplatkoch, ako to tvrdí dovolateľ. Začatie konania vo veci samej, ako prekážka pre zastavenie konania, sa môže uplatniť vždy len vo vzťahu k tej fáze konania, za ktorú má byť poplatok zaplatený. Inak by konanie na súde prvého stupňa bolo vždy prekážkou pre zastavenie odvolacieho a dovolacieho konania, čo by znamenalo, že pre nezaplatenie súdneho poplatku odvolacie ani dovolacie konanie nemožno zastaviť. Takýto výklad by bol v rozpore so znením § 10 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch, ktorý v čase rozhodovania odvolacieho súdu spájal s nezaplatením súdneho poplatku za odvolanie zastavenie odvolacieho konania. Napokon s nezaplatením poplatku za dovolanie spája zákon o súdnych poplatkoch, ako dôsledok zastavenie dovolacieho konania doposiaľ.

Navrhovateľovi sa žiadne právo neodňalo. Proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa mal možnosť podať odvolanie. Ak by splnil všetky podmienky (okrem iného zaplatil súdny poplatok) odvolací súd by jeho odvolanie meritórne prejednal. Ak podmienky nesplnil, odvolací súd odvolacie konanie zastavil. Nie je to jediný prípad, keď odvolacie konanie zastavuje odvolací súd s použitím § 211 O. s. p. a žiaden z nich sa nepovažuje za rozpor s princípom dvojinštančnosti konania. Príslušnosť súdu prvého stupňa na zastavenie konania nevyplývala ani z § 10 ods. 3 poplatkového zákona, ktorý upravoval možnosť v odvolacej lehote zaplatiť súdny poplatok s následkom zrušenia uznesenia o zastavení odvolacieho konania. Z uvedenej úpravy vyplývalo len to, že táto možnosť je daná len vtedy, ak je proti rozhodnutiu o zastavení konania prípustné odvolanie. Ak odvolanie prípustné nie je, nemal účastník možnosť odvrátiť účinky spojené s nesplnením poplatkovej povinnosti, ktorá vznikla zo zákona podaním odvolania, teda z nečinnosti účastníka. Ani z ústavy, ani z medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná, nevyplýva, že účastník má mať vždy možnosť odstrániť dôsledky svojej nečinnosti zaplatením súdneho poplatku

v dodatočnej lehote. Ak zákon poskytoval toto dobrodenie účastníkovi v konaní na súde prvého stupňa, neznamená to, že musí rovnakú príležitosť dostať aj v odvolacom konaní.

V prejednávanej veci rozhodol o návrhu na vydanie predbežného opatrenia Okresný súd... Po podaní odvolania rozhodoval o odvolaní, ako funkčne príslušný Krajský súd... Jeho rozhodnutie, ktorým odvolacie konanie zastavil pre nezaplatenie súdneho poplatku, je rozhodnutím odvolacieho súdu. Keďže odvolanie je riadnym opravným prostriedkom, ktorým možno napadnúť len rozhodnutie súdu prvého stupňa (§ 201 O. s. p.), proti uzneseniu Krajského súdu... z 13. septembra 2007..., ktorým zastavil odvolacie konanie, odvolanie nie je prípustné.

Nápravu prípadných chýb konania, dôsledkom ktorých bola odňatá možnosť navrhovateľa uplatniť v konaní svoje procesné práva, bolo možné dosiahnuť len pomocou mimoriadneho opravného prostriedku - dovolania. Navrhovateľ však proti uzneseniu odvolacieho súdu podal odvolanie. Najvyšší súd..., ktorému bol spis predložený, mal dôvodné pochybnosti o tom, či sa má podanie skutočne za odvolanie považovať. Pochybnosti vzbudzoval predovšetkým odkaz na § 240 O. s. p. použitý v predposlednom odseku podania. Spis preto vrátil súdu prvého stupňa, aby nejasnosť a rozpornosť podania odstránil. Súd prvého stupňa vyzval navrhovateľa, aby oznámil, či sa má podanie považovať za odvolanie, keďže sa nim napadá rozhodnutie krajského súdu, alebo sa má považovať za dovolanie. Navrhovateľ v odpovedi na výzvu (list z 11. júna 2007) výslovne uviedol, že podanie sa nemá považovať za dovolanie, ale za odvolanie tak, ako bolo označené. V odpovedi navyše uviedol, že podanie ani nemá náležitosti dovolania podľa § 240 O. s. p. Ani pri rešpektovaní zásady, že podania sa majú posudzovať podľa obsahu a nie podľa označenia, nemohol Najvyšší súd... rozhodujúci o odvolaní, proti výslovne prejavenej vôli navrhovateľa považovať jeho úkon za dovolanie. Jeho postupu nemožno ani v tomto smere nič vytknúť. Keďže navrhovateľ trval na tom, že proti rozhodnutiu krajského súdu podal odvolanie, Najvyšší súd... správne odvolanie, ktoré smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému odvolanie nie je prípustné, podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. odmietol. V takom prípade ani nemohol reagovať na navrhovateľom vytýkané chyby, ktorých sa mal v konaní dopustiť súd prvého stupňa.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol o odvolaní v súlade s procesným predpisom, preto jeho konanie a rozhodnutie nemožno považovať za postup odnímajúci účastníkovi možnosť konať pred súdom, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. Dovolanie preto podľa § 218 ods. 1 O. s. p. v spojení s ustanovením 243b ods. 4 O. s. p. ako neprípustné odmietol.“.

9. Kompetencie ústavného súdu nenahrádzajú postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužívajú sa na skúmanie tvrdenej vecnej nesprávnosti, pretože ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom. Kritériom na rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä intenzita, akou malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv alebo slobôd a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k obmedzeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd.

10. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

11. V okolnostiach danej veci neboli právne závery najvyššieho (dovolacieho) súdu týkajúce sa sťažovateľkou namietaných skutočností [(i) a (iii)] bod 5 ani arbitrárne či zjavne neodôvodnené, naopak dôsledne rešpektovali procesnoprávny stav platný v rozhodnom čase. Výhrady sťažovateľky, že *nemohla využiť odvolaciu lehotu na dodatočné zaplatenie súdneho poplatku (hoci v iných situáciách je toto možné, pozn.), resp. že nadriadený súd mal jej podanie posúdiť nie ako odvolanie, ale ako dovolanie (napriek tomu, že sťažovateľka opakovane na výzvu súdu trvala na tom, že ide o odvolanie, pozn.) aj podľa názoru ústavného súdu neobstoja. K ďalšej sťažovateľkinej výhrade [(ii) bod 5] ústavný súd*

už iba dodáva, že jej právny význam by bol relevantný v prípade, ak by sťažovateľka „nezmarila“ (čo možno pričítať na jej ťarchu, pozn.) opravný prieskum uznesenia krajského súdu z 15. novembra 2006, teda ak by netrvala na tom (aj v rámci jej podania z 11. júna 2007), že jej podanie z 21. januára 2007 (pôvodne označené ako odvolanie, pozn.) je v skutočnosti odvolanie (riadny opravný prostriedok), a teda nie je (nejde o) dovolanie (mimoriadny opravný prostriedok); v rámci odvolania (riadneho opravného prostriedku) uvedenú výhradu nebolo možné vecne preskúmať.

12. Ústavný súd v uvedenej súvislosti ďalej poznamenáva, že na posúdenie sťažovateľkou namietaných skutočností [(i), (ii) a (iii) bod 5], prevažne procesného charakteru, je zásadne príslušný všeobecný súd. Skutočnosť, že sťažovateľka zastáva iný právny názor, než prijal v tejto veci najvyšší súd, nemôže sama osebe viesť k záveru o jeho zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom, v tomto prípade najvyšším súdom, by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02). Podľa ústavného súdu však posúdenie namietaných skutočností (bod 5) najvyšším (dovolacím) súdom takéto nedostatky nevykazuje.

13. Pokiaľ sa sťažovateľka s právnym názorom najvyššieho (dovolacieho) súdu v otázkach nastolených v bode 5 nestotožňuje, ústavný súd napokon dodáva, že ich posúdenie je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení sťažovateľkou v petite označených práv.

14. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd vyhodnotil argumentáciu sťažovateľky zdôvodňujúcu porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru ako nedostatočnú na to, aby na jej základe bolo možné v prípade prijatia sťažnosti na ďalšie konanie zistiť a preskúmať spojitosť medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a namietaným porušením označených práv.

15. V neposlednom rade ústavný súd pripomína, že všeobecný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu resp. spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

16. Ústavný súd nepovažuje preto odôvodnenie namietaného uznesenia najvyššieho súdu za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné, resp. udržateľné do tej miery, aby malo za následok porušenie označených ústavnoprocených práv sťažovateľa. Samotná skutočnosť, že sa sťažovateľka s rozhodnutím najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho postupu.

17. Ústavný súd v nadväznosti na uvedené a s poukazom na to, že obsahom označených práv nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, resp. I. ÚS 3/97), sťažnosť v časti, v ktorej sťažovateľka namietala porušenie označených práv namietaným uznesením najvyššieho súdu, odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

18. Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami a návrhmi, ktoré v nej sťažovateľka nastolila.

19. Na základe uvedeného rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. októbra 2009

